

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 355/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti AGROTRADE GROUP spol. s r. o., Šafárikova 124, Rožňava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou SLAMKA & Partners s. r. o., Radlinského 1735/29, Dolný Kubín, v mene ktorej koná advokát JUDr. Pavol Vargaštok, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 35/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti AGROTRADE GROUP spol. s r. o., o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. októbra 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti AGROTRADE GROUP spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie

veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 35/2011 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka 24. októbra 2007 podala okresnému súdu návrh na vydanie platobného rozkazu a 13. novembra 2007 návrh na nariadenie predbežného opatrenia voči žalovanému [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „obvinený“), aby sa zdržal „akéhokoľvek právneho disponovania s nehnuteľným majetkom v k. ú. [REDAKOVANÉ] zapísaným na [REDAKOVANÉ] a to parc. [REDAKOVANÉ] zast. plochy a nádvoria o výmere 144,00 m² a mlyn na uvedenej parcele, súpisné č. 52“. Konanie je vedené pod sp. zn. 9 Cb 285/2007.

Okresný súd 13. marca 2009 konanie vedené pod sp. zn. 9 Cb 285/2007 uznesením prerušil až do právoplatného skončenia prípravného konania vedeného v trestnej veci [REDAKOVANÉ] pre spáchanie trestného činu podvodu. Návrh na nariadenie predbežného opatrenia okresný súd 2. januára 2008 zamietol.

Sťažovateľka uvádza, že 8. decembra 2007 podala trestné oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že [REDAKOVANÉ] spáchal trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona.

Dňa 21. februára 2008 začal vyšetrovateľ Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru justičnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Liptovský Mikuláš (ďalej len „vyšetrovateľ“) trestné stíhanie pre trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 Trestného zákona.

Dňa 8. októbra 2008 bolo voči [REDAKOVANÉ] podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 Trestného zákona.

Sťažovateľka uvádza, že obvinený sa už počas vyšetrovania opakovane ospravedlňoval a nezúčastňoval na vyšetrovacích úkonoch zo zdravotných dôvodov. Trestné stíhanie bolo dokonca 17. februára 2009 prerušené a následne sa v ňom pokračovalo od 6. marca 2009.

Sťažovateľka podaním z 22. septembra 2009, ktoré adresovala Okresnej prokuratúre Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresná prokuratúra“), žiadala o preskúmanie postupu vyšetrovateľa.

Prokurátor okresnej prokuratúry ju však prípisom z 5. októbra 2009 informoval, že *„pri preskúmaní vyšetrovacieho spisu nezistil nedostatky, ktoré by mali zásadný vplyv na priebeh vyšetrovania a o tom, že do konania bol pribratý znalec, ktorý doposiaľ nevypracoval znalecký posudok“*.

Sťažovateľka uvádza že 20. novembra 2009 bol Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Liptovský Mikuláš, Úradu justičnej a kriminálnej polície doručený posudok z písomznanectva, *„kde boli skúmané originály príjmových dokladov zo súdneho spisu, kde bolo potvrdené falšovanie týchto dokladov obvineným...“*.

Prokurátor okresnej prokuratúry opakovane preskúmal vyšetrovací spis a 24. novembra 2010 opätovne okrem iného konštatoval, že v postupe vyšetrovateľa nezistil nedostatky.

Dňa 24. marca 2011 bola podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku podaná na obvineného obžaloba pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona. Konanie je okresným súdom vedené pod sp. zn. 1 T 35/2011.

Sťažovateľka zastáva názor, že obvinený zneužíval svoje postavenie podľa § 252 ods. 3 Trestného poriadku účinného do 31. augusta 2011, podľa ktorého *„hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného nemožno konať, ak je vo väzbe alebo vo výkone“*.

trestu odňatia slobody, alebo ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje päť rokov. To neplatí, ak obžalovaný výslovne odmietol účasť na hlavnom pojednávaní alebo výslovne požiadal, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti.“.

Predbežné prerokovanie obžaloby okresným súdom sa uskutočnilo 15. novembra 2012 (teda rok a pol po podaní obžaloby, pozn. sťažovateľky), pričom hlavné pojednávanie bolo stanovené na 24. január 2013 (dva roky po podaní obžaloby, pozn. sťažovateľky), na ktorom bola vykonaná časť dokazovania a následne bolo hlavné pojednávanie odročené na 21. február 2013.

Z hlavného pojednávania určeného na 21. február 2013 sa obvinený ospravedlnil zo zdravotných dôvodov, čo doložil výmenným lístkom od lekára z 20. februára 2013.

Ďalšie termíny hlavného pojednávania okresný súd postupne určil na 11. február 2014, 23. september 2014, 15. január 2015 a 22. máj 2015, pričom zo všetkých týchto pojednávanií sa obvinený opätovne ospravedlňoval zo zdravotných dôvodov, k čomu ako sťažovateľka uvádza, obvinený predkladal aj lekárske správy, resp. prepúšťacie správy o jeho hospitalizácii v zdravotníckom zariadení.

Dňa 28. mája 2015 sťažovateľka okresnému súdu doručila písomné podanie, obsahom ktorého bola sťažnosť na prieťahy v napadnutom konaní. Sťažovateľka v nej upozornila okresný súd na to, že obvinený sa pravidelne či už úmyselne, alebo neúmyselne vyhýba hlavnému pojednávaniu, a preto požadovala vykonať dokazovanie na zistenie jeho zdravotného stavu. Zároveň, keďže obvinený previedol všetok svoj nehnuteľný majetok na svojich príbuzných, požadovala zaistenie nároku poškodeného podľa § 50 Trestného poriadku.

Sťažovateľka uvádza, že Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) jej sťažnosť uznesením č. k. 1 Ntro 2/2015-36 zo 7. júla 2015 zamietol, pretože podľa jeho názoru zo strany okresného súdu nedošlo k prieťahom v napadnutom konaní.

Následne bolo okresným súdom nariadené ďalšie hlavné pojednávanie na 10. september 2015.

Sťažovateľka uvádza, že zdravotný stav obvineného „*bol následne posúdený znalcom a ten konštatoval, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] má diagnostikovaný zhubný nádor žlčových ciest typu adenokarcinómu pankreatikobiliárneho typu v pokročilom, metastatickom štádiu zhubnej nádorovej choroby, jeho súčasný zdravotný stav mu však dovoľuje zúčastniť sa konania pred súdom avšak nepriaznivá prognóza neoperabilného zhubného nádorového ochorenia žlčových ciest v pokročilom metastatickom štádiu predstavuje vysoké riziko náhleho zhoršenia zdravotného stavu aj počas prebiehajúcej paliatívnej onkologickej liečby. Taktiež indikovaná pokračujúca paliatívna chemoterapia predstavuje riziko stúpajúcej toxicity po podaní ďalších sérií liečby, čo môže náhle skomplikovať jeho zdravotný stav a tým mu znemožniť zúčastniť sa konania pred súdom.*“.

Dňa 27. júla 2015 podala sťažovateľka trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na [REDAKOVANÉ]. „*Poverený príslušník OO PZ Liptovský Mikuláš toto trestné oznámenie odmietol, proti uzneseniu povereného príslušníka OO PZ Liptovský Mikuláš podal sťažovateľ... sťažnosť, v ktorej rozporovala tvrdenie povereného príslušníka, podľa ktorého nebolo preukázané, že podozrivý [REDAKOVANÉ] bude schopný svoje pohľadávky splatiť.*“

Dňa 27. augusta 2015 okresný súd uznesením č. k. 1 T 35/2011-420 rozhodol, že sťažovateľka si nárok na náhradu škody v trestnom konaní uplatňovať nemôže z dôvodu, že nárok na náhradu škody uplatnil [REDAKOVANÉ], ktorý však nebol splnomocnený na takýto úkon, pričom žiaden z konateľov si neuplatnil riadne a včas v súlade s § 46 ods. 3 Trestného poriadku nárok na náhradu škody, ktorá jej mala byť spôsobená trestným činom. Vzhľadom na uvedené sa okresný súd už nevyjadroval k zaisteniu nároku poškodeného – sťažovateľky na majetku obvineného.

Dňa 4. septembra 2015 prokurátor okresnej prokuratúry zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu „*povereného príslušníka OO PZ Liptovský Mikuláš (trestné oznámenie podozrenie zo spáchania trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 Trestného zákona)*“ ako nedôvodnú z dôvodu, že „*opodstatnenosť pohľadávky oznamovateľa – poškodeného v konaní na Okresnom súde... sp. zn. 1 T/35/2011 – voči podozrivému [REDAKOVANÉ] bude konštatovaná až v prípade právoplatného odsúdenia podozrivého príslušným súdom a teda tvrdenie policajta o predčasnosti kvalifikácie podľa § 239 Trestného zákona je opodstatnená*“.

Dňa 10. septembra 2015 sa v napadnutom konaní aj napriek neprítomnosti obvineného uskutočnilo hlavne pojednávanie, na ktorom bol vynesенý rozsudok sp. zn. 1 T 35/2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým okresný súd uznal obvineného za vinného zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona a podľa § 221 ods. 3, § 38 ods. 3 a § 36 písm. j) Trestného zákona mu uložil trest odňatia slobody v trvaní troch rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona okresný súd výkon trestu odňatia slobody obvinenému podmienične odložil a určil mu probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe a podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona mu okresný súd určil skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov. Zároveň podľa § 51 ods. 5 Trestného zákona okresný súd uložil obvinenému povinnosť strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom a hlásiť sa u neho raz za tri mesiace počas skúšobnej doby v trvaní dvoch rokov.

Proti rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie z dôvodu, že rozsudok bol vynesенý v jeho neprítomnosti. Zároveň proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie aj prokurátor okresnej prokuratúry a sťažovateľka z dôvodu, že podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona bol okresný súd povinný uložiť obvinenému aj obmedzenia alebo povinnosti, ktoré sú súčasťou probačného dohľadu.

Krajský súd uznesením č. k. 1 To 126/2015-476 z 12. januára 2016 zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol, a zároveň zamietol odvolanie sťažovateľky ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

Zároveň krajský súd uznesením č. k. 1 Tos 129/2015-388 z 12. januára 2016 zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu č. k. 1 T 35/2011-420 z 27. augusta 2015 ako neprípustnú.

Medzičasom 28. októbra 2015 okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb 285/2007 uznesením č. k. 9 Cb 285/2007-185 nariadil predbežné opatrenie, ktorým žalovanému [REDAKOVANÉ] uložil „*povinnosť – zákaz nakladať, disponovať jednostrannými alebo dvojstrannými právnymi úkonmi, prevádzať odplatne alebo bezodplatne, zaťažovať záložným právom alebo iným vecným právom alebo prostredníctvom zabezpečovacieho prevodu práva a akýmkoľvek iným spôsobom nakladať s nehnuteľnosťami zapísanými na [REDAKOVANÉ], katastrálne územie [REDAKOVANÉ] obec [REDAKOVANÉ] okres [REDAKOVANÉ], a to so stavbou [REDAKOVANÉ] súpisné číslo [REDAKOVANÉ] postavenou na [REDAKOVANÉ], spolu s [REDAKOVANÉ], o výmere 144,00 m², zastavané plochy a nádvoria“.*

V napadnutom konaní okresného súdu po vrátení veci z krajského súdu bol určený termín hlavného pojednávania na 14. september 2016, ktoré však bolo opäť odročené z dôvodu ospravedlnenia sa obvineného. Sťažovateľka uvádza, že opätovne išlo o písomné ospravedlnenie obvineného bez podkladu zo strany lekára, pričom obvinený sa mal písomne vyjadriť, že si praje byť na hlavnom pojednávaní.

Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že obvinený v priebehu deviatich rokov previedol väčšinu svojho nehnuteľného majetku na svojho syna, odplatne aj bezodplatne. Zostali mu len nehnuteľnosti vedené na [REDAKOVANÉ], katastrálne územie [REDAKOVANÉ], obec [REDAKOVANÉ] okres [REDAKOVANÉ], na ktoré bolo zriadené predbežné opatrenie.

Sťažovateľka poukazuje na to, že obvinený inicioval stretnutie s konateľom sťažovateľky vo veci vyporiadania vzájomných vzťahov, a to prevodom vlastníctva k už uvedeným nehnuteľnostiam v prospech sťažovateľky, na ktorom sa zúčastnil osobne aj napriek jeho zdravotným ťažkostiam, pričom na stretnutie sa dopravil sám prostredníctvom hromadnej dopravy.

Sťažovateľka preto zastáva názor, že zo strany okresného súdu v napadnutom konaní došlo „*k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie a prejednanie veci v primeranej lehote bez zbytočných prietahov...*“, ktoré stále nie je ukončené, a teda nie je možné ani reálne finančné odškodnenie sťažovateľky, a to aj napriek tomu, že spáchanie trestného činu podvodu obvineným bolo jednoznačne dokázané. Jedinou prekážkou vynesenia rozsudku okresným súdom sú podľa nej obštrukcie obvineného a jeho neúčast' na hlavných pojednávaniach. Okresný súd v napadnutom konaní koná podľa sťažovateľky „*v neodôvodnenom a relevantne bezpríčinnom časovom rozmedzí, znemožňuje tým právo na ochranu sťažovateľa, sťažovateľ žije v neistote, čím dochádza k porušeniu práv sťažovateľov na prejednanie resp. vybavenie veci bez zbytočných prietahov a práva na spravodlivý proces*“.

Podľa názoru sťažovateľky napadnuté konanie, aj keď si vyžaduje súčinnosť viacerých orgánov, nie je po právnej ani skutkovej stránke zložitá, napriek tomu okresný súd ani po piatich rokoch právoplatne nerozhodol. Sťažovateľka k predĺžovaniu napadnutého konania žiadnym spôsobom neprispela. Podľa jej názoru okresný súd porušil jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože už minimálne päť rokov nekoná v súlade s Trestným poriadkom, je nečinný a svojou pôsobnosťou neprispel k odstráneniu jej právnej neistoty. Okresnému súdu vyčíta aj jeho benevolentný prístup k obvinenému.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a následne rozhodol týmto nálehom:

„1. Ústavnej sťažnosti sa VYHOVUJE.

2. Právo sťažovateľa obchodnej spoločnosti AGROTRADE GROUP spol. s r. o. zast. Advokátska kancelária SLAMKA & Partners s.r.o. na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prieťahov upravené v Čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v Čl. 6. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv - postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš vo veci sp. zn. 1 T/35/2011 bolo porušené.

3. Príslušnému Okresnému súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/35/2011 sa prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

4. Okresný súd Liptovský Mikuláš je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadost' učinenie sťažovateľovi vo výške 5.000,00,- € (slovom päťtisíc eur) na účet právneho zástupcu sťažovateľa – Advokátska kancelária SLAMKA & Partners s. r. o. vedený v Tatra banka, a. s...

5. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia podľa § 11 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. a to za nasledujúce 2 úkony právnej pomoci v celkovej výške 363,79,- € vrátane DPH... ktoré je povinné Okresný súd Košice II zaplatiť účet vedený ... v Tatra banka, a.s. ... v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom predbežného prerokovania sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní. K porušeniu označených práv malo podľa sťažovateľky dôjsť z dôvodu, že predmetné trestné konanie nebolo ani po piatich rokoch právoplatne skončené. Okresný súd je nečinný, príliš benevolentný vo vzťahu k obvinenému a žiadnym spôsobom neprispel k odstráneniu jej právnej neistoty.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Keďže si ústavný súd pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti

v primeranej lehote“, nemožno z uvedeného dôvodu v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

Ústavný súd v nadväznosti na argumentáciu sťažovateľky, ktorou odôvodňuje porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, poukazuje na to, že účelom, podstatou a zmyslom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Ťažiskovým pojmom a komponentom tohto základného práva je to, že jeho ochrana sa uplatňuje vo veci účastníka, v jeho záležitosti. Súčasne je ústavný súd toho názoru, že uplatnenie tohto základného práva je spojené len s takou vecou (záležitosťou) účastníka konania pred súdom alebo iným orgánom právnej ochrany, ktorej prerokovanie a rozhodnutie je zahrnuté do účelu procesného poriadku, ktorý upravuje postup orgánu verejnej moci pri prerokovaní veci účastníka (napr. I. ÚS 18/06).

„Vecou samou“ v napadnutom konaní pred okresným súdom, v ktorom podľa sťažovateľky došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je „konať a rozhodnúť o vine inej osoby“, než je sťažovateľka, ktorá má v tomto konaní postavenie poškodenej. Ústavný súd poukazuje na to, že trestné konanie sa vykonáva podľa ustanovení zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach konštatoval, že domáhanie sa ochrany práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a teda rovnako základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poškodeným v rámci trestného konania je podmienené tým, aby bol uplatnený nárok na náhradu škody v trestnom konaní, ktoré je možné za určitých podmienok považovať za konanie vo veci poškodeného (jeho záležitosti). Podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola trestným činom spôsobená, je

oprávnený tiež navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu. Podľa judikatúry všeobecných súdov, ako aj zo znenia § 46 ods. 3 Trestného poriadku je jednou zo základných podmienok na vyslovenie povinnosti nahradiť škodu, aby poškodený svoj nárok uplatnil voči určitej osobe – obžalovanému (obvinenému). Z uvedeného vyplýva, že vo veci poškodeného sa konanie začína uplatnením si nároku na náhradu škody voči určitej osobe, ktorej určitosť je vyjadrená najskôr vznesením obvinenia (m. m. I. ÚS 18/06, III. ÚS 109/06, II. ÚS 75/2010, II. ÚS 481/2013).

Trestné konanie v predmetnej veci pred okresným súdom začalo 24. marca 2011 podaním obžaloby na obvineného pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona.

Z príloh, ktoré sťažovateľka doručila spolu so sťažnosťou, vyplýva, že v prípade sťažovateľky, ktorá je obchodnou spoločnosťou, nárok na náhradu škody nebol uplatnený riadne a včas oprávnenou osobou v súlade s § 46 ods. 3 Trestného poriadku do skončenia vyšetrovania.

Vychádzajúc z uvedeného, keďže si sťažovateľka v napadnutom trestnom konaní neuplatnila nárok na náhradu škody, nespĺňa podmienky nároku na ústavnú ochranu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka nie je aktívne vecne legitimovaná na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Pretože sťažnosť ústavnému súdu podala sťažovateľka, ktorá nie je aktívne vecne legitimovaná na podanie sťažnosti, ústavný súd dospel k záveru, že ide o sťažnosť podanú neoprávnenou osobou, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľky obsiahnutými v petite jej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2017